

Un últim parenostre abans el Sol no desaparegui rere el coll d'Ares. Un últim sospir, anhel per un nou dia. La veu s'entela en un baf trèmol i és engolida per la nit. Arrecerats en un aixopluc improvisat, els dos pastors es miren un cop dita la pregària i perden la mirada en la negror del barranc de Barcedana, que goteja des del ras del Montsec i s'estanca en els camps i la vall.

El ramat ha sigut recollit. El ramat està protegit. El ramat dormirà i veurà sortir el Sol a l'endemà. Aquestes i més coses pensen i sospiren els dos pastors, però el silenci juga a portar la contrària. El ramat està segur. El ramat viurà. Tanmateix, un d'ells recorda la mirada, com dos pous de lluna plens de sang, del vell pidolaire.

El va veure arribar pel camí del mas quan el Sol ja iniciava el seu declivi, feia un parell de llunes. Una figura mal traçada que es distingia entre les ombres de la llum minvant. Caminava agafat a un bastó recargolat, però no tant retorçat com el seu cos, que es movia amb gestos feixucs. Era lluny, però gairebé creia sentir-lo esbufegar. Un abric llarg, i pel que semblava, molt maltret, penjava de les seves espatlles encorbades fins gairebé els seus peus. Al cap un barret, que més aviat era un parrac, acompanyava el joc d'ombres que ballaven sobre el rostre del visitant. El seu caminar era lent, però segur. Amb passes curtes i sense cap mirada als que l'observaven des de la casa, va arribar al portal.

No va dir res. Ni tan sols va aixecar els ulls. El pastor i la seva dona, que havia sortit en veure arribar aquella estranya figura, el van mirar, primer encuriosits, després amb un neguit creixent, allargant-se com s'allargava el silenci del vell.

- Déu vos guard , bon home...

i aleshores aquell esguard, fins aleshores ocult entre les ombres del crepuscle, es va distingir en un rostre furro, aurat d'arrugues. Uns ulls com mai n'havia vist, es lamenta ara el pastor. Quan era al front havia vist ulls ferits, rojos per la sang, per nafres, per venes inflades... però aquells eren vermells, d'un vermell pur com no en brolla de cap ferida humana, un vermell com només degota dels ullals que han esquinçat la carn a dentegades. El roig del llop, va pensar. I com un clot, com una fossa, ben bé com dos pous que són tombes, les ninetes que s'enfonsaven en la mirada sagnant.

La barba mal cuidada de l'home va tremolar lleugerament quan, desplegant una veu arrugada pel seu poc ús, va demanar amb un murmuri:

- Un mos de pa i un jaç de palla per jeure aquesta nit, per l'amor de Déu.

Era un prec humil, però la veu que l'implorava era fosca i greu, brollava de la barba tacada de grisor de cendra, amb els dos focs sagnants fixos en la jove parella. Un prec humil del llop vestit amb la pell del corder, maleeix ara el pastor. Va tornar a baixar la mirada, i es va enfonsar de nou en les ombres de la nit que naixia als revolts del camí. El pastor va creuar una mirada amb la seva muller, i van saber que no acollirien aquella forma sinistra que havia sorgit del crepuscle. Podia ser un bandit, un assassí, un lladre... no hi confiaven, ni tan sols per un bocí de pa i un llit improvisat. Es van disculpar, això rai, lamentant les males collites, el poc espai, el temps i qui sap quantes coses més, totes elles amb veu molt sentida, i totes elles desitjant veure marxar el vell pel mateix camí pel qual havia vingut.

No va tornar a alçar la mirada, ni tampoc va murmurar cap mot més. Simplement va assentir amb el cap, i amb el mateix ritme cansat amb el qual havia arribat, va enfilem de nou el camí, acollit per la nit que engolia les ombres del bosc. El pastor va mirar la dona, i amb un alleugeriment del qual tampoc n'acabaven d'entendre el perquè, es van abraçar i van entrar de nou a casa.

La nit va transcórrer plàcida, i així ho va fer també el dia següent. Dia tranquil, de pastures lentes, on les ovelles es movien amb calma pels camps verds, i on el fred era suportable, tenyit ja d'aire càlid. El Sol, com ho feia cada dia, va iniciar el seu descens cap al seu llit rere les muntanyes de foscúria creixent, i les ombres que com cada nit regalimaven des del Sant del Bosc es van començar allargar sobre el pastor mentre tornava cap al mas. A casa l'esperaven la dona i les tavelles amb rosta per sopar. L'esperava el llit acollidor i l'escalfor d'una llar protegida. Quan va apagar l'espelma d'una bufada, disposat a dormir, gairebé es podia dir que el dia havia sigut rodó, com no n'havia tingut cap ja feia masses jornades.

Els udols van començar unes poques hores després.

Al principi no era gaire conscient del que sentia, no podia discernir si eren gossos, si era un plor... però el temor va començar a recargolar-se dins seu quan va identificar les veus corals de la bèstia. Fora del mas udolaven els llops, ho va saber ben clar. Una lluna

engolida per núvols foscos enterbolia l'atmosfera de la cambra. La dona tot just es desvetllava quan ell es va apropar al finestral, curull de por.

Una cruel premonició es va complaure en confirmar al pastor que, com indicaven sospites atàviques que no sabia justificar, el vell del crepuscle l'observava des del camí, allà on s'havia aturat la nit abans. Fins i tot amb la llum llòbrega i aquella boira d'ombres, va veure brillar les dues gotes de sang bullent que eren els seus ulls, ulls que escrutaven, que esquinçaven la nit i l'ànima. Les feres es recargolaven al voltant del vell. I les feres, va veure amb horror, li llepaven les mans nafrades. Ell callava i les feres udolaven el seu nom.

Va ser aleshores quan va alçar un braç assenyalant al pastor. No va dir res, però les bèsties van bramar alhora, enfollides. Tot el mas va tremir de terror quan el vell va somriure, amb ullals ferals lluint entre els llavis esquerdats. Va tancar el puny i el pastor va sentir com els ulls rojos gotejaven dins seu, emmetzinant la seva ànima. Va sentir el dolor dels ullals que s'enfonsaven dins del seu cor. Rere seu, les dents havien deixat la marca de la bèstia sagnant al seu interior. I va sentir la gana. Va sentir, i ell ho sabia, la gana del llop.

I ara, tremolant de fred, amb el seu company que encara enceta una nova pregària, sent bramar amb encara més força la fam bestial que colpeja el seu pit i el seu estómac, i que es fa lloc a dentegades. El ramat està segur, el ramat veurà un nou dia. Però es podrà protegir el ramat d'aquell qui hauria de protegir el ramat? El ramat està segur, el ramat dorm i veurà un nou dia, però el roig dels ulls del vell cicatritza cada racó de la seva pell. El dolor de les seves dents deleroses de carn és insofrible, l'anhel de sang, de cossos que gotegen, és tan fort com l'olor fèrrica de roig que perfora els seus narius. Tanca i torna a obrir les mans suades, i ja no són mans sinó urpes. La mandíbula cou, és la fou de la demència, la gola del llop.

Sap que el seu company ha vist als seus ulls, els roents ulls del vell, que la seva carn també serà festí aquesta nit. L'altre el mira horroritzat, però el llop només es reconeix entre iguals i la gana no perdona. Els ullals fonen el blanc en el roig candent, esquinça i el llença, es llença a la nit on sap que trobarà més vida, més batecs. El seu destí s'ha escrit junt amb el de les ovelles. El bosc udola embogit.